

'மலரினி ஓடிக் கொண்டிருந்தாள்'. வகேமாக மிக மிக வகேமாக. பமி அவளது கால்களுக்கு கீழே ஒரு மின்சார ரயிலின் வகேத்தில் பின்னோக்கி நகர்வதைப் போலிருந்தது. நிலத்ததைத் தொடரும் தொடாமலும் உததைத் தழும்பும் ஒரு மானின் லாவகத்துடன் அவளது கால்கள் அசைந்து கொண்டிருந்தன. பிடரி மயிரை சிலுப்பிக் கொண்டு காட்டும் பாதகையையும் கட்டாந்தரகையையும் கடந்து காற்றிலே பறக்கும் வகேக் குதிரையாகயாகவே மாறிவிட்டிருந்தாள் அவள்.

ஆஹா... எத்தனை இனிமையானதொரு அனுபவம் என எண்ணுவதற்குள்ளாகவே அவளது உடல் பாரமாகக் கனப்பதைப் போலிருந்தது. ஒரு அங்குலம் கட்ட அசைக்க முடியாதபடி பெரும் பாராங்கல் லொன்றுடன் இறுக்கப் பிணத்தைக் கட்டி விட்டதைப் போல... "ஆ...ஐயோ...அம்மா" உடம்பு முழுவதையும் கொத்திக் கற்று போடும் போல மரணவலி கிளர்ந்து எழும் பியது. கண்களதைத் திறக்க முடியாதபடி இமகைகள் ஓட்டிக் கொண்டுவிட்டன போல அந்தரிப்பாயிருந்தது. நாசி நிறையக் குளிர்ந்த காற்றை உள்ளிழுத்து கொஞ்சமாவது தன்னை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொள்ள முயன்றவளுக்கு 'குப்' பன்ற நுரையீரல் வரநிறைந்த இரத்த வெடில் நாற்றம் அடிவயிறறில் குமட்டியது.

"இங்க ஒரு பிள்ளை சத்தியெடுக்கிறா என்னண்டு கவனியுங்கோ"

"அவாக்கு இப்பத்தான் மயக்கம் தள்ளிஞ்சிருக்குது"

"தங்கச்சி... இப்ப உங்களுக்கு என்ன செய்யுது, அப்பிடியே ரிலாக்ஸா படுத்திருங்கோ. உங்களுக்கு பெரிசா ஒரு பிரச்சனையுமில்லை, கையை ஆட்டிப் போடாதேங்கோ மருந்து ஏறிக் கொண்டிருக்குது." கழுத்தில் ஸ்டெஸ்கோப் கொழுவியிருந்த போராளிப் பெண் அவளது தலையை இதமாக தடவி விட்டார். அவளுக்கு சட்டென அந்தக் கையைப் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும் போல இருந்தது. நெஞ்சு விம்மலெடுத்துக் குலுங்கியது.

இவனுக்கு அருகிலிருந்து இன்னொரு தீனக்குரல் எழுந்தது.

“தண்ணீர் தண்ணீர் .. தண்ணீர் தாங்கோவன்” பலத்த காயடந்த இன்னொரு ஆண்போராளிகுடிப்பதற்காக தண்ணீர் கட்டுக்கொண்டிருந்தான் .

தாழ்ந்த குரலில் ஒரு மருத்துவ போராளிகுறிக் கொண்டான் .

“இவருக்கு இப்ப தண்ணீர் குடுக்கலோது, நஞ்சுக் காயம் , இன்னும் ஒப்பிரசேன தியட்டருக்கு எடுக்கவில்லை”

“அடே... தம்பியா கொஞ்சமெண்டாலும் தாவனடா இண்டகைக்கு காலலை இருந்து சன்றில நிண்டனடா தண்ணியே குடிக் கயில் லயைடா” மிகவும் தீனமான குரலில் அந்தப் போராளி தண்ணிக் காக கஞ்சிக் கொண்டிருந்தான் . அவனது உடுகள் வரண்டு பாளங்களாக வடித்துக் கிடந்தன .

“தங்கச்சி ஒரு துணியை எடுத்து தண்ணில நனைச்சு அந்த அண்ணையினர் சண்டை மட்டும் துடைச்சு விடுங்கோ”

அப்போதுதான் தான் காயமடந்து பின்னணி மருத்துவ தளத்திற்கு அனுப்பப்பட்டிருப்பதை அவளால் உணர முடிந்தது . இயலுமானவரை தலையை திருப்பி சுற்று முற்றும் பார்த்தாள் . காயங்கள் காயங்கள் ... பியத்தறியப்பட்ட தசைக் கோளங்கள் . அலறல்களும் அனுங்கல்களும் அவல ஒலி சவிப்பறையை கிழித்துக் கொண்டிருந்தது . தற்காலிகமாக அமைக்கப்பட்டிருந்த அந்த அவசர மருத்துவ தளம் மக்கள் கைவிட்டுச் சன்றிருந்த பெரியதொரு வீடாக இருந்தது . வறும் நிலத்தில் காயப்பட்ட போராளிகள் கிடத்தப்பட்டிருந்தனர் . நிலத்திற்கு கீழே அமைக்கப்பட்டிருந்த சுற்று பெரிய பதுங்கு குழி சத்திரசிகிச்சை கட்டமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது . மருத்துவப் போராளிகள் சுற்றிச் சூழ்ந்து வகேமும் நிதானமும் கட்டையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள் . மலரினிகண்களமைப்டிக் கொண்டாள்

மனம் ‘மதிலியக்கா... மதிலியக்கா...’ அறற்றத் தொடங்கியது . நினவைகள் ஒரு படம்

போல விரியத் தொடங்கின. கபீர் மயையான இரண்டு கண்கள் மனசுக்குள் வந்து தனக்கயூரிய கள் எச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துப் போனது. மலரினி தாங்கொணாத வதேனையில் கண்களமை மட்டிக் கொண்டாள்.

அன்றைய காலபைப் பொழுது வழக்கத்தை விட அதிக குளிர்ந்ததாக இருந்தது. இன்னமும் விலகாதிருந்த பனிப்புக்காரினதை தழுவியபடி மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருந்த தனென்றலின் தொட்கையால் அவள் அணிந்திருந்த இராணுவச் சீ ருடையின் தடிப்பயையும் மீ றி உடலின் மயிர்க்கால்கள் சிலிர்த்துக் கொண்டன. தலையை மட்டியிருந்த சாக்குத் தொடப்பியை இழுத்து காதுகளையும் மட்டும் படியாக சரிசெய்து கொண்டாள். கபீரம் போல சடதைது வளர்ந்திருந்த வபே ப மரத்தின் உயரமான கிளையில் அமறைந்திருந்தது அந்த காவல் பரண. கண்ணுக்கடெட்டிய தூரமெங்கணும் விரிந்திருந்த இராணுவ முகாமின் ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியை மாத் திரம் கண்காணிக்கக் கட்டிய வகையில் அந்த காவல் பரண உயரமான வபே ப மரமொன்றில் அமகை கப்பட்டிருந்தது. இரூள் கலவைதற்கு முன்னதாகவே மலரினி தனது நிலகைக் குச் சனென்று கடமையைத் தொடங்கியிருந்தாள். இரவிரவாகப் பெய்திருந்த பனியில் நனறந்து ஊறிப்போயிருந்த மரத்தபை பிடித்துக் கொண்டு மலேவே ஏறிப் போவது அவ்வளவு இலகுவானதாக இருக்கவில்லை. அதிகமாக வழக்கியது எவ்வளவுதான் மரக்கிளகைகள் அலைப்புறாமல் அவதானமாக நகர்ந்திருந்தாலும் இலகைகளில் படிந்திருந்த பனித் தண்ணீ ரில் தொடப்பலாக நனறந்திருந்தாள். தகேம் நடுங்கியது. பற்கள் கிடுகிடுத்தன. துப்பாக்கியின் சூட்குழலும் கட்டக் குளிரந்து போய்க் கிடந்தது. தனது இரூ ககையையும் கரகரவெனத் தயே த்து கன்னங்களில் வதைத்துக் கொண்டாள். அந்த சப்டு மிகவும் இதமாக இருந்தது. இப்படியான குளிருக்கு சப்டான ஒரு தனீ ர் கோப்பையை நினதைதுப் பாரக் க மட்டும் தான் முடிந்தது.

வகைறையின் மலெல்லிரூள் கலையைத் தொடங்கியபோது மலரினி தனது தொலை நோக்கி ஊடாக இராணுவ முகாமின் செயற்பாடுகளை நோட்டமிடத் தொடங்கியிருந்தாள். உயரமாக அமகை கப்பட்டிருந்த மண் அரணை ஓட்டி அண்ணளவாக முப்பது மீ ற்றர இடவெளிகளில் காவலரண்களின் தொடர்ச்சி நீ ண்டு கொண்டே சனெற்றது.

காவலரண்களின் சூடும் ஓட்டகைள்குக் கட்டாக இரூம்புத் தொடப்பிகளின் அசைவுகள் மங்கலாகத் தனெபட்டன. துப்பாக்கிகளின் சூட்குழல் வாய்கள் வெளியே நீ ட்டிக் கொண்டிருந்தன. ஒவ்வொரு காவலரணிலும் காணப்பட்ட இரூம்புத் தொடப்பிகளின் எண்ணிக்கையையும், துப்பாக்கிக் குழலின் வடிவத்தகைக் கொண்டு அதன் ரகத்தையும் ஆராய்வதற்கு முயன்று கொண்டிருந்தாள் மலரினி. அந்த இராணுவ முகாமின் இன்றைய அமதையான தோற்றம் அவளின் மனதிற்குள் கடமையான சந்தகேத்தை எழுப்பியது. தொலை நோக்கியின் தூரத்தகை சரிபட்டுத்தியபடியே தனது பார்வையை கபீர் மபை பட்டுத்தியவளாக, இராணுவ முகாமினுள் வித்தியாசமான அசைவுகள் ஏதாவது தனெபட்கினறதாவென துருவித் துருவி ஆராயத் தொடங்கினாள்.

அந்த இராணுவ முகாமகைக் குறுக்கறுத்துத் சலெல்லும் பிரதான வீ தியின் இராமரூங்கிலும் அமநை திருந்த காவலரண்களின் பின்ணணியில் புதிதாக ஏதொவொரு அம்சத்தை அவளால் அவதானிக்க முடிந்தது. துணுக்குற்று நிமிர்ந்தாள். மிகவும் சாதாரியமாக உரமறபைபு சவ்யப்பட்டுருந்த அது நிச்சயமாக துரவீ ச்சுபீ ரங்கி பொருத்தப்பட்ட யுத்த டாங்கி என்பது புரிந்தது. தன்னையிதானப்படுத்துதிக் கொண்டு தொடர்ந்தும் தொலைநோக்கிக் கட்டாக பார்வையை விரித்தாள்.

அப்படியாயின் ஒரு வலிந்த தாக்குதல் நடவடிக்கைக்கு அவர்கள் தயாராயிருக்கிறார்கள். உடனடியாக தனது அவதானிப்பு செய் தியை சங்கதே குறியீடுகள் மடலம் கட்டளபைப் பணியகத்திற்கு அனுப்பினாள். 'இண்டகைக்கோ நாளகைக்கோ இந்தப்பகுதியில் ஒரு பெரிய சண்டை நடக்கலாம். சிலவேளை நடக்காமலும் போகலாம். இப்படித்தான் போன கிழமையும் டாங்கிகளைக் கொண்டுவந்து முன்னுக்கு விட்டிட்டு இடக்கிடையே பீரங்கியால் சூட்டுக் கொண்டிருந்தவங்கள். டாங்கியின் ர என ஜினை ஓட விட்டிட்டு ரஸே பண்ணி ரஸே பண்ணி சத்தம் காட்டினவங்கள்'. 'எங்கள் உளவியல் ரீதியா பயப்பிட்டுத்தான் இப்பிடிச் செய் யிறாங்கள்' என்று மதிலியக்கா சொன்னதை நினதை துப்பார்த்துக் கொண்டாள். உண்மதையான் 'டாங்கி இரயிற சத்தத்தைக் கட்டாலவே வயித்துக்குள்ள ஏதோ செய் யிற மாதிரி கிடக்கூதி' என்று கோதயையும் சொல்லியிருந்தாள்.

'சென்றி நரேம் முடிந்ததும் முதலிலறபைகள் கிளீன் பண்ணவணும். கிடக்கிற நரேத்தில் ஓடிப்போய் நிறயைத் தண்ணியில் வடிவா தலகைக்கு முழுகிட்டு வரவணும்' என நினதை துக் கொண்டாள். தொலைநோக்கியின் துரத்தை கைகளால் சரி செய் தபடி இராணுவ முகாமின் நடமாட்டங்களை நுட்பமாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்தன அவளது விழிகள்.

வயிறு வறையாக இருப்பதாகப் பட்டது. "கிர...புர்.." சத்தம் வறே கடுக்கத் தொடங்கியது. இந்தக் குளிருக்கு நரேத்துடன் பசியெடுப்பது போலவும் இருந்தது. இந்தப் பொசிசனுக்கு காலசை சாப்பாடு வர எப்பிடியும் எட்டு ஒன்பது மணியாகும். முன்னணிக் காவல் நிலகைகுக்கும் சற்று முன்பாக வவோ நடவடிக்கைக்காக இந்த உயரமான காவல் பரண அமகைக் கப்பட்டுருந்தது. 'இண்டகைக்கு எப்பிடியும் மதிலி அக்காவகைக் கொண்டு முரூங்ககைக்காய் கறி வசைச்சுச் சாப்பிடவணும்' என நினதை துக் கொண்டாள். வீட்டில் அம்மாவகைக்கிற முரூங்ககைக்காய் கறியும் புட்டும் அந்த நரேம் பார்த்து நினவையுக்கு வந்து நாக்கில் உமிழ்நீர் சூர்த்தது.

சடபடவென ஐம்பது கலிபர்த்துப்பாக்கி பொழிந்து தள்ளும் சத்தம் இராணுவ முகாமின் பக்கத்திலிருந்து எழும்பியது. தொலைநோக்கியில் பார்வையைப் பொருத்திக் கொண்டு ஆராய்ந்தாள். எந்தக் காவலரணில் இருந்து அந்த ஆயுதம் இயக்கப்படுகின்றது என்ற விபரம் அவளுக்குத் தவையாக இருந்தது. சத்தம் இவளுக்கு நரேதிராக இல்லாமல்

சற்று பக்கவாட்டுத் துாரத்திலிருந்து வந்திருக்க வணேட்டும். அந்தப்பகுதியில் ஆண்போராளிகளின் படையணியொன்று நிலைகளை அமதைத் திருந்தது.

இடையிடையே ஒரு சில நாவல், மஞ்சவண்ணா, வமேம்பு ஆகிய மரங்களையும் மண்திட்டிகளையும் தவிர பரந்த வயல் வெளி காய்ந்து வரண்டு போய்க் கிடந்தது. வயல் வெளிகளாக் கிடையே ஏராளமான மண்பாதகைள் டாங்கிகளை நகர்த்தி சண்டையிடுவதற்கான சாதகத்தன்மையை இராணுவத்தினருக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தது.

திடீரென காதரூகில் கீச்சம் சினெற குருவிகளின் சத்தம். மெதுவாக திரும்பினான் சடதைதுப் போயிருந்த மரக்கிளைகளின் இன்னொரு அந்தத்தில் கட்டை போன்ற வடிவத்தில் ஒரு குருவிக் கட்டு தனெ பட்டது. சட்டென அவளது முகத்தில் மலர்ச்சியும் மனசுக்குள் இனம் புரியாத மகிழ்ச்சியும் பரவியது. 'ஐயோ இந்த இடத்தில் சண்டை நடந்தால் இந்தக் குருவிகள் கட்ட எவ்வளவு பாவம்' என நினைத்துக்கொண்டான். சாம்பலும் கறுப்பும் கலந்த நிறத்தில் அழகான இரண்டு நீட்டுவால் குருவிகள். கட்டைக்கு வெளியேயும் உள்ளேயும் பறந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அவைகளின் அழகான கட்டைக்குள் அடமைட்டகைளும் இருக்கலாம் என நினைத்துக் கொண்டான்.

துாரத்தே இராணுவ முகாமின் மதைானத்தில் பயிற்சி நடவடிக்கையில் படையினரின் ஒரு சிறிய அணி ஈடுபட்டிருப்பதை அவதானிக்க முடிந்தது. இடக்கிட இப்படி அவர்கள் பயிற்சி செய்வது வழக்கம்தான். இருப்பினும் அந்தச் செய்தியையும் உடனடியாகவே உரிய இடத்திற்கு அறிவித்து விட்டு நிமிர்ந்தான்.

இப்போது அந்த குருவிகள் இரண்டும் இன்னொரு கொப்பில் ஊஞ்சலாடியபடியே மிக நெருக்கமாக அமர்ந்து தமது அலகுகளை உரசிக் கொண்டிருந்தன. 'ஐயே.. லுாசுக் குருவியள்' சொல்ல முடியாத நாணத்தின் கீற்றுக்கள் ஒரு கணம் அவளது நெஞ்சுக்குள் இழைந்தது. மனசுக்குள் சிரித்துக் கொண்டான். எதசே சயைாக சந்திக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் தன்னை உற்றுப் பார்ப்பது போலத் தோன்றும் இனியவனின் கண்கள் சம்பந்தமேயில்லாமல் நின்வைசுக்குள் எட்டிப் பார்த்தது. 'சே..' என்றவாறு மனதைச் சிலிர்த்துக் கொண்டவள் மீண்டும் தொலைநோக்கி ஊடாக இராணுவ முகாமை ஆராயத் தொடங்கினாள்.

திடீரென போராளிகளின் முன்னணி காவலரண்பக்கமாக இராணுவத்தினரின் குறுந்துார எறிகணைகள் தொடர்ச்சியாக விழுந்து வெடித்தன. ஆறழை எறிகணைகள் வெடித்ததன்பின்பு நிலமடை அமதைதியானது. முன்னணிக் காவலரண்களை திருத்தியமைக்கும் வலைகையும் தொடர்பதுங்கு குழிகளை அமைக்கும் வலைகையும்

நடபெற்றுக் கொண்டு இருந்ததால் இராணுவத்தினருக்கு போராளிகளின் நடமாட்டங்கள் ஏதாவது தடுக்கப்படும் என நினைத்துக் கொண்டாள். இராணுவத்தினரின் பலமான வலிந்த தாக்குதலை எதிர்கொள்ளும் வகையில் எமது நிலைகளை பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தபடியால் இராணுவத்தினர் மீதான எமது தரப்பு எறிகணைத் தாக்குதல்களையும் வறோ கணரகத் தாக்குதல்களையும் ஓரிரா நாட்களாகக் குறைந்த காலமாக நிறுத்தி வகைக்கும்படி, பகுதி கட்டளைத் தளபதி அனதத்து அணித் தலைவர்களாகும் அறிவித்திருந்தார்.

தனது கடமை நரேம் முடித்து பொறுப்பை தோழி கோதயிடம் ஒப்படைத்து விட்டு மரத்திற்கு கீழே சற்று தூரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருந்த தமது காவலரணுக்கு வந்த நரேத்திலிருந்து மனதிற்குள் ஒரு விதமான சலனம் தொற்றிக் கொண்டிருப்பதை மலரினியால் உணர முடிந்தது. காலையுணவாக வந்திருந்த பார்சலில் பெரிய பெரிய புட்டிகள் கட்டிகளாடன் ஏதோ ஒரு இனம் புரியாத குழம்பு கொஞ்சமாக இருந்தது. தண்ணிப் போத்திலையும் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு வயிற்றுப் பசியை போக்கிக் கொண்டாள். மீண்டு பரே மட்டுமே கொண்ட அவர்களின் சிறிய அணியின் தலைவியான மதிலி நிலத்தில் அமர்ந்தபடி ஒருகாலநீட்டியவாறு இராணுவ முகாமின் வரபடத்தில் ஏதோ எழுதிக் கொண்டும் குறித்துக் கொண்டுமிருந்தாள். மதிலியக் கா ஒரு வலையைக் குள் மீழ்கி விட்டாலென்றால் குழப்ப முடியாது. தன்ன விடமின்று வயதுகள் மட்டுமே அதிகமாயிருந்த மதிலியை இவளாகக் கு மிகவும் பிடிக் கும். அதிகமாகப் போத மதிலி கடமை தவிரந்த நரேங்களில் ஏதாவது ஒரு புத்தகத்தில் மீழ்கியிருப்பாள். அல்லது வானத்தபை பார்த்துக் கொண்டு படுத்துக் கிடப்பாள். மலரினிக் கும் புத்தகம் வாசிப்பதற்கு விரும்பமாகத் தான் இருக்கும் ஆனால் ஓரிரண்டு பக்கங்கள் போனதும் கண்ணைச் சூழறியபடி உறக்கம் மொய்த்துக் கொண்டுவிடும். “மலரினி இன்னும் கொஞ்ச நரேத்தில் குளிக் குப் போகவேண்டும். கோதயின் ரசனெறி முடியிருதுக் கிடயில் திரும்பி வரவேண்டும். மயினுக் கு அறிவிச்சிருக்கிறன் அங்கயிருந்த ரண்டு பரே வரவினம். அவயைள் வந்தவாடன் வலெிக் கிடுவம் என்ன” என்றபடி வரபடத்தை சூருட்டத் தொடங்கினாள் மதிலி. காவல் நிலைகளைக் கடந்து ஒரு கிலோ மீற்றர் வரயான தூரம் குளிப்பதற்காக போய்வர வேண்டியிருந்தது.

“ஓமக் கா அதுக் கிடயில் எனக் கொரு வலையிருக்கு” என்றவளாக தனது துப்பாக்கியின் பாகங்களை பரபரவெனக் குழறி எண்ணெய் போட்டு துடக்கத் தொடங்கினாள் மலரினி. எலும்புக் கட்டு மாதிரித் தெரிந்த துப்பாக்கியின் சூடுகுழலில் ஒரு கண்ணை பொருத்திக் கொண்டு பார்த்தாள். அதன் சூரி குழல் வலெளிப்பாளம் போல தக தக வலென்று மின்னியது. வகேமாக அதன் பாகங்களை மீண்டும் பொருத்தினாள். அது எப்போதும் அவளது தோளிலும் மார்பிலும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் துப்பாக்கி.

பள்ளிக் கட்டம் போய்வரும் காலத்தில் இயக்க அண்ணன் மாரும், அக்காமாரும் காவிக் கொண்டு திரியும் விதவிதமான துப்பாக்கிகளைப் பார்க்கும் போது இவளாக் கும் அவற்றைத் தொட்டுப் பார்க்க வேண்டும் போல ஆசயாசயாக இருக்கும். ஆனால்

பயமாகவும் இருக்கும். றயினிங் எடுத்தால் பயமெல்லாம் போய் விடும்பென்பதாக களே விபப்ட்டிருந்தாள். இப்போதென்றால் இயக்கத்தினுடைய பயன்பாட்டில் இருக்கும் எல்லா துப்பாக்கிகளைப் பற்றியும் மலரினிக் கு தரெந் திருந்தது. பயிற்சி முகாமில் குறிபார்த்துச் சூடூதல் போட்டியில் பரிசுகளும் வாங்கியிருக்கிறாள். ஆனால் இப்போது 'எப்பவடா கொஞ்ச நேரம் இந்த துவக்கை கழற்றி வசை சீட்டு இருப்பன்' என்று நினைப்பாள். ஆனால் அது இல்லாத போது தன்னுடைய உடலில் ஒரு பாகம் இல்லாதது போல உணர்வாள். 'எங்கட உயிரிலும் மலோனது ஆயுதம்' என்று மடித்த போராளிகள் அடிக் கபி சொல்லுவார்கள். ஆயுதத்துடன் நடந்து போகும் போது தன்னையறியாத ஒரு கம்பீரம் மனசுக்குள் பரவியிருப்பதை அவள் உணர்ந்திருக்கிறாள்.

மலரினியும் மதைலியும் சரேந்து குளிப்பதற்காக போன போது மரத்தில் கொள்ளையாக காய்த்து தொங்கிக் கொண்டிருந்த முருங்கைக் காய்களை கண்டதும் நடசற்று பின்தங்கியது. அந்தப்பகுதியில் மக்கள் தமது வீட்டு வாசல்களை விட்டு வளையறையிருந்தனர். மரங்கள் காய்த்தும் படித்தும் வறும்மனடே கொட்டிக் கொண்டிருந்தன. மரங்கள்குக் கிடையே தாவித் திரியும் குரங்குகளைக் கட்டி இப்போது காணமுடிவதில்லை. காய்ந்து விழுந்த தடைய்கள் கவனிப்பாரற்றுக் கிடந்தன.

மலரினியின் வணேட்டுதல் மதைலியின் நினைவுக்கு வந்திருக்க வணேட்டும்.

“இண்டகைக்கு கறி வசைச் சலெல்லாம் மினக்கலெடோது மலரினி நிலமடைனெ சனாயிருக்கிறது தரெயும் தானே”

“ம்... சரியக்கா பிறகு ஒரு நாளகைக்கு கட்டாயம் வபைப்பம் என்னக்கா”.

கவைடப்பட்டிருந்த வீட்டுவாசல்களையும் சிதறிக் கிடக்கும் பொருட்களையும் பார்க்கும் போதெல்லாம் 'பாவம் சனங்கள்' என மனசுக்குள் வதேனை பரவிக் கொள்ளும். 'நானும் சதெத்துப் போன்னெண்டால் என்ற அம்மாவை எப்பிடிக் கண்டு பிடிச்சு பொடிகுடக்ப்போயினம்' பரெமடிச்சொன்று முட்டிக் கொண்டுவளையறையிச் சலெல்லும். 'நான் மட்டுமே என்னைப் போல எத்தினை பரே'. கோதையை நினைத்துக் கொள்வாள் 'அவளினர இடம் மட்டக்களப்பு, ஊருக்கே பொடி போகாது. பாவம் கோதையினர அம்மாகள்' இப்படி அவள் நிறைய விடயங்களில் நாட்டுக்காகத்தானே என்ற நினைவுடன் சமாதானமாகிக் கொள்வாள்.

மக்கள் கவைட்டூச் சனென்ற உடமகைளில் உணவுப் பொருட்களை மாத் திரம்

போராளிகளின் தவேகைக்கு எடுத்துக் கொள்வதற்கான அனுமதியிருந்த காரணத்தால் சில தவேங் காய்களையும், உப்பு மூதலாக கறிவகை கத் தவேயான சில மளிகைப் பொருட்களும் ஒரு அலுமினியச் சட்டியும் மலரினியால் சகேரிக் கப்பட்டும் அவர்களது காவலரணிலிருந்தது. திடீ ரென குனிந்த மைதிலி ஒரு புத்தகத்தைப் பொறுக்கியெடுத்தாள். அவசரத்தில் பொருட்களை கட்டிக் கொண்டு ஓடும் போது யாரும் தவற விட்டதாயிருக்கலாம். சட்டென எட்டி அதன் பெயரைப் பார்த்தால் மலரினி.

‘அக்கினிச் சிறகுகள்’ கீழே ‘அப்துல்கலாம்’ என்றிருந்தது.

‘இவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் தரெயுமா?’ என்றாள் மைதிலி

‘என்னக்கா சொல்லியிருக்கிறார்’ என அப்பாவியாகக் கேட்டாள் மலரினி.

‘கனவா காணச் சொல்லியிருக்கிறார். வாழ்க்கையில் எதை அடைய வேண்டுமென்று நின்கைக்கிறோமோ அதைப் பற்றி’

‘ஓகோ... அதுதான் மைதிலியக்கா அடிக் கடி மோட்டைப் பாத் துக் கொண்டு காணுறவ போல’

இருவரும் உரத்தும் சிரித்தும் கொண்டனர்.

‘எனக்கும் ஒரு கனவா அடிக் கடி வருமக்கா. அமெரிக்கா ஒலிம்பிக் ஓட்ட வீராங்கனை மரியன் ஜோன் மாதிரி நானும் வளெரி நாட்டும் ஆகக் களும் கு முன்னால பெரிய மைதானத்தில் ஓடி மூதலாவதா வாற மாதிரி எனக்கு சின்ன வயதில இருந்தே அப்பிடி ஒரு ஆசை’

‘பிறகெப்பிடி இயக்கத்திற்கு வந்தனி’

‘எங்கடைய பள்ளிக் கட்டத்தில் இயக்கத்தினர் பரப்புரைக் கட்டும் அடிக் கடி நடக்கும்’.

கன பிள்ளைகளுக்குப் போக விரும்பும், ஆனா றயெயினிங்கை நினசைச்சா பயம் எனக்கு றயெயினிங் எடுக்க விரும்புமாயிருந்திச்சு கட்டத்திலயே எழும்பி வந்திட்டன்”

“எங்கடா றயெயினிங் காம்பில கடசை வட்டம் ஓடும் போது மாஸ்ரர் அக்கா ‘லாஸ்ட் அன்ட் பாஸ்ட்’ எண்டு சொல்லக்கை நான்தான் நடுகலும் மதுலாவதா ஓடி முடிப்பன், சிறப்புத்தளபதி எனக்கு விசடே பரிசு தந்தவா” அந்த நினவைகள் தனக்குள் ஆனந்தமாகக் கிளர்வதை சுகமாக அனுபவித்தாள் மலரினி. பாராட்டாக மதுகில் படிந்த மதிலியின் கரங்களை பற்றியவாறு கண்களால் நன்றி கஹிக் கொண்டாள். அந்த நிமிடங்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் சந்தோசமாக இருப்பதாகப்பட்டது.

குளிக் குமிடத்தில் வறூ பணை போராளிகள் நாலாந்து பரூம் அவசர அவசரமாக தமது அலுவல்களில் மிழ்கியிருந்தனர்.

“ஷலெ அடிப்பான் கதியா குளிச்சு முடியுங்கோ” என அவர்களில் ஓரூத்தி அவசரப்படுத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

“இரவா எங்கடா பசிசனுக்கு முன்னால ஆமினர் றகெக்கி வந்து போயிருக்குது”

பிரதான வீ திக் கு பக்கத்திலிருக்கும் காவலரணை போராளி கஹிக் கொண்டாள்.

“விடியப்புறம் நாலு மணியிருக்கும் வடிவா உத்துப் பாத்துக் கொண்டிருந்தன், தோட்டத்தில் வாழை மரங்கள் அசைஞ்சு திரியிற மாதிரிக் கிடந்தது. நல்லா விடிஞ்சுப் பிறகு கிளியறிங் போககே கதான் பாத்தனாங்கள் அந்த வாழைத் தோட்டத்துக்கிள்ள ஆமிக் காரரின் ர சாப்பாட்டு பக்கறறுகள் கிடந்தது” கண்களை அகல விரித்துக் கொண்டு அவள் தனது சனெறிக் கதைகளை சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

“சரி சரி நிப்பாட்டடி உன் ற ஆந்தை முழியை பாத்தாலே ஆமிக் காரனும் பயந்து ஓடிருவான்” எனக் கலாய்த்தாள் மலரினி. அந்தத் தோழி கோபத்துடன் இன்னும் விழிகளை அகலமாக விரித்தபடி இவளது முகத்தில் தண்ணீ ரை விசிறியடித்தாள். அனைவரும் கொல்லனைச் சிரித்துக் கொண்டனர்.

இப்போது நேரம் ஒன்பது மணியை நெருங்கியிருந்தது. மத்திலி கடமகைக்குச் செல்லத் தயாராகினாள். அவளது முகம் வாடியிருப்பது போலப்பட்டது. “என்ன மத்திலியக்கா ஒரு மாதிரியிருக்கிறீர்கள்”

“அடிவயித்துக்க நோகிற மாதிரிக்கிடக்க”

மலரினிக் குபுரிந்தது “நான் போகட்டே நீங்கள் இண்டகைக்குறஸ்ட் எடுங்கோ”

“இல்லையில்லை நானே போறேன் நீ தானே காலமையும் சன்றில நிண்டனி இண்டகைக்கு சண்டை வந்தாலும் வருமெண்டு அலடே பண்ணியிருக்குது அவதானமா இருங்கோ” பதிலை எதிர்பார்க்காது துப்பாக்கியின் ரவகைக் கட்டிட்டுத் தாங்கியை மார்புடன் சேர்த்து இறக்கமாகக் கட்டிக்கொண்டு வளையேறிச் சன்றிளாள் மத்திலி.

மலரினி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். சற்று முன் முழுகிய ஈரக்கபிந்தலை இறக்கமாகப் பின்னி வளையத்துக் கட்டியிருந்தாள். சூரூளான கசேயிழகைகள் காதோரம் புரண்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அமத்தியான மத்திலியின் அழகு இன்று அதிகமாக ஜோலிப்பது போலிருந்தது. கோதையும் மலரினியும் தமது காவலரணை சபெப்பனிடுவதில் மிழ்கியிருந்தனர். வழமகைக்கு மாறான இராணுவ முகாமின் நீண்ட அமத்தி தம்மசைச் சூற்றிலும் அமானுஷ்யமான பயங்கரம் சூற்றி வளையத் திருப்பதைப் போன்ற உணர்வை மலரினிக் கு ஏற்படுத்தியது. “அக்காமார் தங்கச்சிமார் ...” கரல வந்த திசையில் ஆண்போராளிகள் சிலர் நின்றிருந்தனர். “நாங்கள் இந்தப் பாலத்திற்கு சக்கை தாக்கப் போறம் உங்கட சன்றிக் கு சொல்லி விடுங்கோ என்ன” என்றவாறும் வீ திக் கரையாக வலையை அண்பி நகர்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“அருமந்த பாலம் என்ன செய்விறது ஆமின் ரடாங்கி வராமல் நிப்பாட்ட வேணும்மே” அவர்கள் கதையத்துக் கொண்டு செல்வது கட்டது. அவர்களில் தீர்க்கமான ஒரு சோடிக் கண்கள் மலரினியின் விழிகளை கவனிச்செல்வதை உணர் முடிந்தது. இனம் புரியாத படபடப்புடன் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு வேலகைகள் மிழ்கினாள். மீண்டும் அந்தக் கண்களைக் காண வேண்டும் போலவொரு தவிப்பு உள்ளுக்குள் புரண்டது. இதுவரை ஒரு வாரத்தையாவது பசேயறியாத இனியவனின் கதிர் வீச்சுப் பார்வை இவளுக்குள் இனம் புரியாத கலவரத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தது. காலையில் பார்த்த கரூவிக் கட்டி நினைவுக்கு வந்தது. என்றமில்லாதவாறும் மகிழ்ச்சியும் துயரமுமான உணர்வுக் கலவை மனதுக்குள் பிசைந்தது. நாயொன்று அருவருக்கும் படியாக ஊளையிடும் அடங்கியது.

“ச...சீ க் இந்த சஶொறி நாயள் பகலிலயும் தஶொடங்ஶீ ட்டுதுகள்”

கஶோததை வறறுப்பஶோடும் திட்டிக்ஶொண்டாள்.

அந்தக் கணம் பஶீ ரனென்ற சத்தத்துடன் இவர்களது தலகைக் குமலோக எறிகணை வஶெடித்தது. ‘சடபட வனெ மரக் கிளகைகள் முறிந்து விழும் தன. இவர்களது காவல் பரண அமறைந்திருந்த வஶேப மரம் நிலத்தில் சரிந்து புகறைந்தது. அதன் குழகைகள் சகிக்க முடியாத நாற்றத்துடன் கருகியரெறிந்தன. “மதிலியக் கா....” கீ ரீ சசட்டபடி இருவரும் வளெளியே பாய்ந்தனர். முறிந்த மரக் கொப்பில் தலகை சிதறிய இரத்தக் கஶளமாக தஶொங்கிக் கிடந்தாள் மதிலி.

பரவலாக கஶேட்ட அதிர்வுகள் அந்தப்பகுதியில் சண்டை தஶொடங்கி விட்டதை உணர்த்தியது. மலரினியின் தாடகைகள் இறுகியது. மதிலியின் வஶோக்கிடஶோக்கியை எடுத்துக் கட்டளை பணியகத்துடன் துரிதமாகத் தஶொடர்பை ஏற்படுத்துதினாள். இருவரது துப்பாக்கிகளும் சூடத்தயாரான நிலையில் ரவயைறேறிக் கொண்டன. விசுவில் லின் மீது விரல்களை வதைத்தபடி இருவரும் தமது நிலையை சூற்றி நிலமையை அவதானித்தனர். கஶோதையை காப்பு நிலையில் இருக்கும்படிக் கஶறிய மலரினி மதிலியின் அருகே ஓடிச் சனென்றாள். முகம் இருந்ததற்கான அடயாளமே இல்லாபடி சிதறைந்திருந்தாள். மலரினி அந்த உடலை அப்படியே இழுத்து தன் தஶோளிலே பஶோட்டுக் கொண்டாள். மதிலியின் கருதிச் சஶ்டு இன்னமும் தணியாமல் இருப்பதை உணர் முடிந்தது.

கஶோதையையும் கஶட்டிக்ஶொண்டு முன்னணிக் காவலரனை நஶோக்கி பாய்ந்தஶோடத் தஶொடங்கினாள் மலரினி. மதிலியின் உடலை காவலரணுக் குள் சாய்த்துக் கிடத்தியவள் துப்பாக்கியை தஶோளஶோடும் இழுத்து அணதைத் தவளாக தாக் குதலுக் கான தயார் நிலகைக் கு சனென்றாள்.

எறிகணகைகள் மழயாகப் பஶொழிந்தன. டாங்கிகளின் இரசைச் சல் காதகைக் கிழித்தன. பஶோராளிகளும் எதிர்தாக் குதலை பலப்படுத்துதியிருந்ததால் வயல் வளெளியில் சன்னங்கள் குறுக்கும் நஶெடுக் குமாகப் பற்றத்தன. மரங்களும் வரம்புகளும் கஶட்ட காயப்பட்டசு சிதறின.

“ஹலஶோ....மலரினி.... மலரினி... எனன்னண்டால் உங்கட பக்கத்தால தான டாங்கி வளெளிக் கிடுது. பாலத்தலை உடகைக் கப்பஶோறம், சில வளேவை வயல் வளெளியஶோட இருக்கிற மண் ஓழும் ககைக் குள் இறங்குவார். அதை மறிக் கிறதற்கு ஆர்.பி.ஜி யஶோட இனியவன்”

வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு அந்த பாதை தெரியாது. நீ தான் ஆர்.பி.ஜி யைக் கட்டிக் கொண்டு அந்த இடத்திற்கு வகைமா ஓடிப் போகவேண்டும் விளங்குதா....கோதையை நான் பக்கத்து பொசிசனோட இணைக்கிறேன், நீ கதெயா ஓடிப் போக வேண்டும்”

அந்தக் கட்டளை அவளுக்கு தெளிவாக விளங்கியது. நிலமையைக் கோதையைக் கொண்டு வகைமா எழுந்தாள். உடல் முழுவதும் இரத்தமும் புழுதியும் அப்பிக் கிடந்தது. முகத்திலும் கழுத்திலும் தீற்றல்கள். தோளில் தயாராக ஆர்.பி.ஜி யை சூழ்ந்துவாறு இனியவன் ஓடிவந்து கொண்டிருந்தான். மலரினி அவனுக்கு முன்பாக அந்த மண் பாதையை நோக்கிப் பாய்ந்தோடத் தொடங்கினாள். டாங்கியின் இரசைச் சலமி அருகில் கட்டினது.

அந்தப் பிரதேசத்தையே அதிரப்பண்ணியவாறு பிரதான வீதியிலிருந்து அந்தப் பெரிய பாலம் வெடித்துச் சிதறியது. மிகுந்த துரம வரையான துண்டுகள் எழும்பிப் பறந்தன. டாங்கியின் நகர்வு தடுக்கப்பட்டதால், அதில் பொருத்தப்பட்டிருந்த வீரியம் கட்டியப் பீரங்கியின் வாய்க்குமுறைத் தொடங்கியது. தனக்குப் பின்னால் ஓடிவந்து கொண்டிருந்த இனியவனின் கதறல் கட்டெழுத்துத் திரும்பினாள் மலரினி. மார்பைப் பொத்திப் பிடித்தவாறு அவன் நிலத்திலே துடித்துக் கொண்டிருந்தான். தூரத்தில் வீசப்பட்டதுக்கிடந்த ஆர்.பி.ஜி இன் எறிகணை வறும்மனவே வெடித்துச் சிதறியது.

தன்னிடமிருந்து கழுத்தித் தடுப்புப் பஞ்சணையை அவனது நெஞ்சிலே வைத்து அழுத்தினாள். அவளது கைபுதனைத் தடுக்காமலவாக்கு அந்த இடம் கிடங்கு போலாகியிருந்தது. அவனது உடல் உதறி உதறித் துடித்தது. மச்சு தூறுமாறாக ஏறியிறங்கியது. வாயை ஆவனெத் திறந்து காற்றை உள்ளுக்கு இழுத்தான். டாங்கியின் தாக்குதல் உக்கிரமாகத் தொடர்ந்தது. அந்த இடத்தை விட்டு வகைமா நகரும்படி கைகளால் மலரினிக் குச்சை சயெத்தான். எவ்வளவு முயன்றும் அவனால் ஒரு வார்த்தையேனும் பேச முடியாமலிருந்தது. அவனை எப்படிக் காலிவது அங்கிருந்து இழுத்துக் கொண்டு செல்லுவதற்காக மலரினி துடித்தாள். இனியவனின் கண்கள் ஏக்கத்துடன் மலரினியின் முகத்தை ஊர்வாய்விட்டது. அடுத்த கணமே அந்தக் கண்களின் அசைவற்றுப் போயின. அவனின் இதயத் துடிப்பு அந்தப் புழுதி வயலுக்குள்ளேயே அடங்கிப் போனது.

சிலையாகச் சமரந்து போன மலரினியை வகைக்கி அழைத்தது. “மலரினி நீ அந்த இடத்தை விட்டு வகைமா வளையறோ... கதெயா...” அவளுக்கு அசையைக் கட்ட முடியாதிருந்தது. அப்போதுதான் தனது கால்களில் கழுத்தி கொப்பளிப்பதை உணர்ந்தாள். எழும்பி ஓடிச் செல்ல முடியாதபடி வகைமையோடு சரிந்தவள் நிலம் அதிருவதைக் கண்டு பதைத்தாள். டாங்கியின் இரும்புச்சக்கரங்கள் அந்தப் பகுதியை நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

துப்பாக் கியின் பட்டியை வாயில் கௌவிப் பற்றியவாறு தனது சக்தி அனதைத்தையும் திரட்டியவளாக வயல் வளியில் ஊர்ந்து ஊர்ந்து நகரத் தொடங்கினாள் மலரினி. பீரங்கிக் குண்டுகள் வயலை இடவைளியில் லாமல் உழுவது போல விழுந்து கொண்டிருந்தன. எத்தனை நேரமாக அப்படி நகர்ந்தாளோ தரியாது வரம்பு ஒன்றினை கடந்து புரண்டவள் மயங்கிச் சரிந்தாள். மருத்துவ முகாமின் வதேனை ஓலங்களின் மத்தியில் விழிகளதை திறந்த போதுதான், இன்னும் தனது உயிர் உடம்பில் ஓட்டிக் கொண்டிருப்பதை மலரினி உணர்ந்தாள். உடன் பிறந்த சகோதரியாகவே நேசித்த மதிலியின் காதோரத்தில் சூரூண்டு அலறாத கசே இழகைளும், அக்கினிச் சிறகுகள் புத்தகமும் நடுஞ்சூகுகள் அப்பட்டியே நின்றன. தனது கண்களோடு கலந்து போன இனியவனின் சுவாசத்தை இனி இந்தக் காற்று வளியில் எப்படித் தேடிப் போகிறாள் அவளின் மனது தள்ளாடியது. முதிராத அந்த நேசத்தின் மொட்டு மலரினியின் இதயத்திற்குள் இதழ் விரித்துக் கிடந்தது.

“இண்டகைக் குபகல் பரந்தன் பகுதியில் நடந்த சண்டையில் இராணுவம் ஐநூற்று மீற்றர் முன்னுக்கு வந்திருக்காம். எங்கட தரப்பில் இருபது பரோக்கு மலே உயிரிழந்திருக்கினம். கன பரோக்கு காயம்.”

யாரோ தகவல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். மலரினி எழும்ப முயற்சித்தாள். ஒரு கால இரும் பாகக் கனத்தது. ஓ...மற்றைய கால அது தொடக்கை மலேவே வளிளதை துணிப்பந்தமாகக் கிடந்தது. நிலைகுலரைத் தவளாக பிடரியடிப்பட்டுக்கையில் விழுந்தாள். எல்லை கடந்த அதிர்வுகளை உணர்ந்து கொள்ள முடியாத புலன்களைப் போல அவளது உணர்வுகள் இறுகிக் கொண்டது. மகேங்குகுக்கு போட்டியாக காற்றிலே பறந்த வகைக் குதிரையின் கால்களில் ஒன்று காணாமல் போயிருந்தது. இப்போது மலரினிக் கு எந்த வலிகளும் இல்லலை. கனவுகளும் இல்லலை. நாசியில் சுவாசம் மட்டும் ஓட்டிக் கொண்டிருந்தது.

* தமிழ்நி ஜயெக் குமாரனின் இச்சிறுகதை 'எதுவரை' இணைய இதழ் மற்றும் அவரது முகநூல் பக்கத்திலும் வளியாகியுள்ளது.